

Styrelsen for Forskning og Uddannelse

J.nr. 18/066890

Bernadette Preben-Hansen

1665 København V

<http://preben.nl>

"Science, scholarship and books go together. Without books no science or scholarship".

Sten Ebbesen: *The Danes, science, scholarship, and books in the Middle Ages*. Living Words and Luminous Pictures (ed. Erik Petersen). Copenhagen 1999, p. 119.

"The work on this book has been performed in the Institute of Greek and Latin Medieval Philology under the University of Copenhagen. Had I not got the chance to work there, I could never have written it".

Niels Jørgen Green-Pedersen: *The Tradition of the Topics in the Middle Ages*. München 1984, p. 9.

Vesterbro, 19. februar 2020

Afsendt med Post Nord: 20. februar 2020. Anden gang: 20. juli 2020.

C.c.: Rektorsekretariatet (KU), Folketingets Ombudsmand.

DEKORUM på Københavns Universitet?

Forhold (seksuelle) mellem KU-ansatte og (generationen yngre) KU-studerende på KU. Hvorfor havde eller har KU ingen regler? Om sømmelig adfærd på KU fra KU-ansattes side?

DEKORUM for Humanistisk Fakultetssekretariat vedr. håndtering af personfølsomme personsager på KU. Om fysisk forfølgelse på KU i 2011 og 2017 - tredivede år efter en forlovelse i fortiden. Er det sømmelig adfærd på KU for KU-ansatte?

Kære Styrelsen for Forskning og Uddannelse,

Jeg er velvidende, at denne skrivelse rummer private oplysninger fra fortiden, som jeg selv anser for særdeles private, men det er netop det, der er pointen, at en sammenblanding af privat og arbejde på KU mellem personer af ulige magt og status på KU, hvor den ene står i et afhængighedsforhold til den anden, er den ultimativt ulykkelige sociale situation på KU med livslange konsekvenser for en KU-studerende. Jeg har derfor valgt at skrive frit. "Den KU-studerende" også omtalt i tredje person er mig.

Mit spørgsmål til Styrelsen er: hvorfor havde KU ingen lovgivning på området?

Hvorfor sørger KU ikke for, at noget lignende ikke sker for andre unge KU-studerende på KU i fremtiden? Unge kvinder (i hvert fald i min generation) tier jo, også på KU. Seksualitet er for mange unge kvinder forbundet med skam og skyld. Der er ikke tale om jævnbyrdighed eller ligestilling i seksuelle forhold, der indbefatter en solid aldersforskel og - ikke mindst et ulige magtforhold på KU. Lærer-elev relationer er i øvrigt særligt følsomme, fordi tabet af en lærer er en katastrofe for eleven. Hvad nu, hvis – teoretisk anskuet - en KU-ansat voldtager en KU-studerende, hvordan behandler KU det? Hvad gør en generationen yngre KU-studerende i afhængighedsforhold på KU til den KU-ansatte?

EN SAMTALE PÅ HUMANISTISK FAKULTETSSEKRETARIAT, ca. 1995:

”**BØGER?** Hvad skal du med bøger? Du er jo kandidat”, spurgte en kvindelig jurist på Humanistisk Fakultetssekretariat.

”Jamen, jeg er først lige begyndt. Kandidaten er bare en grad”, svarede jeg som konferensstuderende (magistergraden). ”Jeg har brug for arbejdsadgang til fagbibliotek og mikrofilm - hver dag. KU er da et universitet: en lærdoms- og forskningsinstitution?” En kandidat i latinsk middelalderfilologi er ikke en erhvervsuddannelse; der venter intet job i dansk erhvervsliv. En kandidat i et forskningsfag er en begyndelse, ikke en afslutning. Vejen går til Ph.d.’en og videre (publikationer, disputatsen). De kvindelige KU-jurister syntes ikke at forstå humanisternes studie- og forskningsveje?

”Du må henvende dig til institutlederen med det spørgsmål!” sagde juristen. Den KU-studerende havde et projekt i klemme (*Aristotle’s Rhetoric in Latin Scholasticism: Jean Jandun and Jean Buridan*: med legat fra Dronning Ingrid Romerske Fond (1992-1993). Institutleder Sten Ebbesen havde underskrevet legatansøgningen (1992), men han afviste mig arbejdsadgang til de relevante mikrofilm. (<https://preben.nl/KU/krieger2000.pdf>).

”Jamen, det er jo netop det, jeg ikke må. Det er jo derfor, jeg er hér!” Dekan John Kuhlmann Madsen havde, på anmodning af den KU-studerende i 1994, erklæret KU-institutleder Sten Ebbesen inhabil - ved ”familielignende forhold”. Jeg havde selv henvendt mig til dekanen, da jeg var utryk ved institutlederens dømmekraft. Han havde erklæret uvenskab i 1993. Da jeg ikke så ham privat, måtte det være uvenskab på KU.

”Det er dit problem”, svarede juristen.

Det var så det, ca. 1995, på Humanistisk Fakultetssekretariat.

GENTOFTE 1989

Den private relation var KU-institutleder Sten Ebbesens spontane helt uventede initiativ på KU efter instituttets julefrokost den 15. december 1989, ved midnat. KU-institutleder Sten Ebbesen, f. 1946, en tilfældig bordherre, hældte snaps i glasset, for rigeligt. Jeg kendte ham ikke og er generationen (21 år) yngre. Den KU-studerende, f. 1967, der var beruset, var bange for KU-institutlederen, der havde tilbudt et lift "hjem", men blev bangeⁱ, da bilen kørte videre og forbi det aftalte endemål. (Jeg var instinktivt bange for manden). Den sky, generte og reserverede 22-årige KU-studerende havde ikke udvist 'interesse' og var ikke tiltrukket af den 43-årige KU-institutleder. Den KU-studerende var blevet tilbudt og havde takket ja til et lift til Regensen (Indre By, København), men pludselig kørte taxaen til en privatadresse i Gentofte, uden den KU-studerendes samtykke. Det var hans private adresse i Gentofte. KU-institutlederen opførte sig ordentligt (der var desforuden tre børn på adressen). Det handlede vist om ensomhed og svær ubalance. Han græd stille i vognen. Han var i sin egen emotionelle verden, som jeg var uvidende om (*Kraks Blå Bog* anfører ægteskabet som "1970-1990"). KU-institutlederen inviterede til middag i Gentofte, den 26. december 1989 (2. Juledag, uden tre børn på adressen). KU-institutlederen hældte rødvin i glasset, og mere rødvin, for rigeligt. "Det var bare noget, der skete", sagde institutlederen (27. december 1989). Der udviklede sig, efter at forholdetⁱⁱ var indgået (26. december 1989, *fuldbyrdet*), en lærer-elev relation, et måske begyndende venskab, en gensidig forelskelse (især jeg blev forelsket, mere i middelalderens filosofihistorie, mindre i manden, mere i læreren, tosomheden, med en intens emotionel følelse af samhørighed, også på afstand (den varede 10-15, måske 20 år, forlovelsen i vort forskningsfag var en viljesbeslutning fra min side. I 2010'erne er jeg blevet min egen person internationalt ved mange rejser i Europa i 2000'erne og 2010'erne; med sikkerhed i viljen til studier og forskning). KU-institutlederen ønskede sig danske elever, dvs. mandlige elever. Han ville ikke have andre danske kvinder i klassisk-filologi "rendende på instituttet" (institutlederen om Marianne Pade, senere professor) og undervurderede mit intellekt. Det hele var så pludseligt, og jeg var ikke til stede. "Dét var bare noget, der skete", sagde Sten Ebbesen. Men forholdet blev lykkeligt, faderligt og harmonisk og var det i halvandet - omtrent to år. Det virkede så rigtigt og renfærdigt. Parret investerede så meget i hinanden, og jeg ville gerne have levet mit liv med Sten Ebbesen, så absolut! Vi havde fælles livsmål: et liv i studier og forskning. For mig - som praktiserende intellektuel katolik, altså med en anden religiøs kulturbaggrund i Danmark og med social baggrund i højborgerskabet i Charlottenlund - en alvorlig livssituation. Familie,ⁱⁱⁱ forskning, fællesskab og tilhørsforhold, mere kan ingen ønske sig (jeg var glad), MEN:

EKSAMEN PÅ KU

Det blev til svære problemer med eksamen på et småfags-institut på KU. Institut for Græsk og Latinsk Middelalderfilologi havde to indskrevne fagstuderende. En KU-studerende vil bedømmes på egne præstationer, ikke på eksaminators diskussion med censor vedr. en

KU-institutleders potentielle indflydelse. KU-institutlederen holdt sig væk fra eksamen og emner, som ikke lå i fælles interessefelt. (Jeg blev 'sat til' at skrive kandidatspeciale om et emne, jeg ikke selv var interesseret i). Den KU-studerendes resultater faldt i perioden. "Du skulle jo egentlig have haft et 11, men grundet det der med Sten bliver det et 10", sagde eksaminator (docent Jørgen Raasted, d. 1995). "Censor må jo skelne mellem dit arbejde og institutlederens. Du kan jo klare dig for godt her ved instituttet, bedre end du er værd, nu du er kæreste med Sten" (Hannah Krogh Hansen). "Tre børn, ja, jeg ville ikke!" (Hannah Krogh Hansen). "Du kan jo blive professorfrue" (Hannah Krogh Hansen). "Så kan du jo repræsentere - i stedet for mig" (Hannah Krogh Hansen). "Du må ikke sige til nogen, at du er kæreste med Sten. Det kan skade ham på Fakultetet" (Hannah Krogh Hansen). Dagligt kommenterede institutsekretæren på forholdet i 1990-1991. KU-institutleder Sten Ebbesen besluttede i 1993, at den KU-studerende skulle forlade KU (jf. Jørgen Raasted). Det ville den KU-studerende ikke!! "Sten vil ikke have dig i faget" (Jørgen Raasted, ca. 1994).

ADGANG TIL DATABASER PÅ INSTITUT FOR GRÆSK OG LATIN I 1995

I 1995 søgte jeg studieleder Jørgen Mejer arbejdsadgang til et par databaser på Cd-rom. Institutleder Sten Ebbesen skrev til Humanistisk Fakultetssekretariat, at instituttet ingen fortilfælde havde af KU-studerende, der ønskede arbejdsadgang til databaser på Cd-rom. Modvilligt udleverede han den ene Cd-rom (Kristeller: *Iter Italicum*) til studielederen med en skriftlig bemærkning, at udlånet var max. tre arbejdsdage. Institutleder Sten Ebbesen afviste ved samme lejlighed den studerende en e-mail adresse (dokumentation på sagen). Dagen efter udleverede Institut for Humanistisk Informatik en e-mail adresse til den KU-studerende. Tanken slog mig, at institutleder Sten Ebbesen kunne være uvant med ambitiøse og dygtige danskfødte kvindelige KU-studerende (datter af en dobbeltuddannet civilingeniør, der var forskningsleder ved ingeniør- og entreprenørfirmaet WTK (fra 1985: Højgaard & Schultz) og censor ved DTU)? Nysgerrigheden for at arbejde med IT, databaser, med videre, var helt naturlig for den KU-studerende.

INSTITUTLEDER STEN EBBESEN PÅ KU

"Jeg har magten til at få dig relegeret!" [fra KU], udtalte Sten Ebbesen på KU i 1994. Den KU-studerende var ikke-uskyldig, men i ubalance (jeg var i mit indre ret fortvivlet), ca. 1994, fordi Sten Ebbesen ikke ville tale med den KU-studerende. Sagerne (ved KU-institutleder Sten Ebbesen) hobede sig op: sagen om cykelventilen i 1994, sagen om ukvemsordene (institutlederen tiltalte kun den studerende med **forbandelser**^{iv} på KU, hvortil den studerende ved én lejlighed svarede igen, en sen eftermiddag på KU's parkeringsplads; dekanen (John Kuhlmann Madsen) gav den studerende skylden, hvorfor den studerende skrev - ordret - dagbog), sagen om det ene bog-lån fra præsensbiblioteket - med låneseddel med navn og dato og med mundtlig tilladelse fra studieleder Jørgen Mejer (ved sekretariatschef Kirsten Stenbjerre, der gav mig en advarsel; jeg lånte senere

en stabel bøger på den facon, da jeg sad med min Ph.d. ansøgning i 1998), sagen om den forsvundne fax (den studerende er ikke-skyldig i den sag), sagen om de siden 1970'erne bortkomne bøger, som den KU-studerende genfandt på institutbiblioteket og samme dag afleverede til Det Kongelige Bibliotek (ved sekretariatschef Kirsten Stenbjerre i sagen om selvtægt), sagen om kopien af instituttets mikrofilmkatalog på 8.000 kartotekskort i 1997/1998. "Gør, hvad du vil, men du må selv tage ansvaret", sagde studieleder Jørgen Mejer, der var orienteret, men ikke talte med institutlederen. Jeg kopierede kataloget *in extenso*, status 1997/1998, samt bad instituttet om at modtage den digitale kopi. KU-institutleder Sten Ebbesen afviste sagen ubeset (ved sekretariatschef Kirsten Stenbjerre, der skrev ham af).

INSTITUTSEKRETÆR HANNAH KROGH HANSEN

Institutsekretær, kontorfuldmægtig Hannah Krogh Hansen var instituttets reelle leder i 1990'erne. Hun sad i Det Humanistiske Fakultetsråd og i Akademisk Råd sammen med sekretariatschef Kirsten Stenbjerre og dekan John Kuhlmann Madsen. Hun var som personlighed "socialt kontrollerende" og ikke mindst i samarbejdet med institutlederen. Jeg var interesseret i studier og forskning og havde altid holdt mig på afstand. Jeg ville ikke have hende i mit private liv, og bestemt ikke i "vores" privatliv.

KU-institutleder Sten Ebbesen erklærede uvenskab på KU i 1993/1994 (jeg var ikke uvenner), han afviste enhver kommunikation (ingen samtale og ingen hilsen). Institutsekretær Hannah Krogh Hansen chikanerede den KU-studerende groft på instituttet siden 1993 (dokumentation på Fakultetet, bl.a. returnering uden varsel af et ti-måneders stipendium til Vatikanet i 1995, med påskrift på kuverten: "Return to sender. This person is not employed at this institute nor at any other institute at the University of Copenhagen" 1994). Institutsekretæren var modstander af forlovelsen (den 14. marts 1991) mellem **docenten** og **studenten** på KU - qua status på KU. Hun såede splid det forelskede par imellem i 1990-1991. Hun spredte rygter på Fakultetet i 1990'erne, trods dekanens tavshedspåbud i 1994. Fra studerende fra andre institutter hørte jeg vandrehistorier - om mig selv. Institutsekretæren var chokerende velorienteret om private forhold. Hun lyste op i et glædesudbrud, da jeg meddelte sekretariatet adresseforandring i december 1991. En dag i 1994 stak institutsekretær Hannah Krogh Hansen næsen ind over min læseplads og hvislede: "Nu er det enten dig eller mig her på instituttet! Jeg forlader min stilling, hvis ikke du kommer ud herfra". Institutsekretæren inddrog herefter læsepladsen uden varsel og tømte uden varsel min computer for data (jeg skrev til dekanen i 1994 for mine data til kandidatspecialet). Hun organiserede sociale alliancer blandt nye studerende på Institut for Græsk og Latin imod den KU-studerende, men hyrede også en amerikansk gæsteforsker Russel Friedmann til vagttjeneste. Hun låste min vinterfrakke inde for i at nægte at udlevere den en februar-dag i 1994 (et øjenvidne udleverede frakken efter institutsekretærens fyraften), med mere på samme niveau.

Den KU-studerendes eksamen (konferensen) var blokeret siden 1994. KU-institutlederen afviste den KU-studerende arbejdsadgang siden 1993 til fagbibliotek (SAXO-biblioteket,

Græsk og Latin), samt til instituttets mikrofilmsamling af middelalderlige latinske filosofiske håndskrifter.

UDDANNELSESLOFTET!

Den KU-studerende afviste som kandidat og konferensstuderende at forlade sit forskningsfag - grundet uddannelsesloftet - og kunne derfor kun studere 'opad' ad en blokeret vej 'opad' på KU. Eksamen var blokeret. KU-institutleder Sten Ebbesen rejste 'sager' og 'flere sager' 1994-1999, samt 'sager om af dekanen henlagte sager' 1999. Dekanen John Kuhlmann Madsen gjorde ingenting andet end påtaler til den KU-studerende. Dekanen talte alene om "repressalier imod KU-studerende", men løste ikke eksamensproblemet. Hvem skulle eksaminere den KU-studerende på KU?

EKSAMEN OG INHABILITET

Eksamen og ansøgningsmuligheder på KU blokeres ved inhabilitet og kollegialitet på KU. Jeg insisterede på at være den KU-studerende, ikke "professorfruen", der kunne "repræsentere" (jf. Hannah Krogh Hansen).

En KU-institutleder kan rejse disciplinærsager på KU (også i private forhold) imod den (generationen yngre) KU-studerende, der står helt uden juridisk forsvar på KU.

Med en kandidatgrad i et universitetsforskningsfag, men med vejen blokeret på KU, og delvis i verden, og uddannelsesloft i Danmark, blev den KU-studerende ufaglært, uuddannet.

"Du skal ud, siger Sten", sagde studieleder Jørgen Mejer i 1995. "Jeg skal ikke ud, jeg skal ind!" svarede jeg. Jeg hængte mig fast til mine studier, som en personlig overlevelse. "Du er et institutproblem" svarede studieleder Jørgen Mejer.

KIRSTEN STENBJERRE, KU i 1997/1998

Sekretariatschef Kirsten Stenbjerre tildelte i 1997/1998 den KU-studerende en begrænset mikrofilmordning, men sekretariatschefen glemte arbejdsadgangen. Da KU-institutleder Sten Ebbesen afviste brud på præsensbiblioteks-reglementet og altså, at mikrofilmene blev kortvarigt udlånt udenfor instituttet, var mikrofilmordningen uden funktion (den KU-studerende modtog nogle papirkopier efter tre-fire års kamp for arbejdsadgang til mikrofilm siden 1993. Da lagde jeg projektet på hylden og fandt et andet: mikrofilmkatalogen. Det kom der så en ny sag ud af). Kirsten Stenbjerre er IT-ignorant og forstod ikke, hvad en "database" er, kan bruges til, samt hvad "digitalisering" er. Forgæves forsøgte jeg at forklare. Sekretariatschefens uvidenhed fik en vel nok afgørende betydning i sagen om mikrofilmkatalogen.

DORRIT WIVEL, KU i 1999

Chefkonsulent Dorrit Wivel, f. 1946, indkaldte KU-institutleder Sten Ebbesen til personligt møde i juni 1999, mens KU-kandidaten var Ph.d. stipendiat ved Groningen Universitet i 1999-2002. Den KU-studerende havde sendt KU-institutlederen et antal vrede e-mail fra Nederlandene, efter årelang undertrykt frustration. Jeg kogte over af vrede, og jeg ville ikke vende vreden indad. Jeg havde ca. 1997 skrevet til sekretariatschef Kirsten Stenbjerre for "en ordentlig og værdig behandling" på KU, da jeg blev uanstændigt behandlet på KU, fordi jeg 'kun' var en KU-studerende. KU-institutlederen havde modsat sig, at den KU-studerende fik en e-mail adresse på KU. Han – eller institutsekretær Hannah Krogh Hansen - havde fortiet den KU-studerendes eksistens til et værk om danske middelalderforskere, herunder KU-studerende.

1999: RELEGATIONEN

KU-institutleder Sten Ebbesen skrev en skrivelse til Dorrit Wivel. Chefkonsulenten afskrev skrivelsen - ordret, flere sider, og uden kildeangivelse - for at erklære påstandene for "faktiske forhold".^y Den studerende opdagede forlægget ved aktindsigt. Jeg satte de to skrivers tekst op i spalter, og sendte resultatet – sidelang ordret afskrift - retur til KU. "Det var nemmere", skrev chefkonsulent Dorrit Wivel senere, "at citere fra en allerede eksisterende rapport" (et partsindlæg), uagtet at forfatteren er erklæret inhabil. Dekanen (John Kuhlmann Madsen) havde – på den studerendes anmodning i 1994 - erklæret institutleder Sten Ebbesen for inhabil. Den KU-studerende afviste anklagen, der er en uskøn blanding af faktiske og ufaktiske forhold på KU. Chefkonsulent Dorrit Wivel afviste samtale med den studerende, der blev idømt KU's intellektuelle dødsdom den 25. juni 1999. Den studerende kunne i 2001 dokumentere én alvorlig anklage for evident usand: sagen om "andres upublicerede forskning" (<https://preben.nl/KU2001.pdf>). Den studerende stod uden juridisk forsvar på KU. KU forfulgte således KU-kandidaten grænseoverskridende over landegrænserne, også i Nederlandene.

Chefkonsulent Dorrit Wivel afviste mig aktindsigt i et arbejdsnotat (1999), så jeg ved ikke, hvad KU-institutleder Sten Ebbesen har sagt til Dorrit Wivel (juni 1999), og dermed ikke, hvad rektors anklage egentlig er: de uskrevne anklager, men det ses i rektors skrivelse, at der nærmest er hobet en voldsom mængde, anklager op. Chefkonsulent Dorrit Wivel afviste samtale med den KU-studerende (1999/2000).

STUDIESKIFT?

Jeg stod ved relegationen i 1999 uforstående overfor "in perpetuo" (sekretariatschef Kirsten Stenbjerre havde forvarslet et åremål (fem til ti år), da jeg i en neurose havde skrevet vrede e-mail til Sten Ebbesen i 1999, dvs. 'chikane', jeg var selv blevet chikaneret af institutsekretæren i årevis. Jeg har i hverdagen været ekstremt frustreret over, at Humanistisk Fakultetssekretariat ikke effektuerede rektors 2004-bibliotekssærordning

indenfor en rimelig tid – altså ikke elleve år (11 år!) - at KU-bureaukratiet er så tidskrævende og tungt, at Humanistisk Fakultetssekretariat ikke forsøgte at løse en dygtig KU-studerendes eksamensblokade (i en umulig social situation på et småfagsinstitut med en inhabil KU-institutleder, der havde erklæret uvenskab på KU i 1993 og i 1994 skrevet usandt vedr. 'vejledning' til Humanistisk Fakultetssekretariat, chefkonsulent Margit Laurberg); eventuelt ved at hjælpe den KU-studerende med et studieskift i tide (i et land med uddannelsesloft). Den KU-studerende var så evident af den kategori, der går studie- og forskningsvejen.

DEKORUM på KU?

KU havde ingen regler om DEKORUM på KU for (seksuelle) forhold mellem KU-ansatte og (generationen yngre) KU-studerende i afhængighedsforhold på KU til samme KU-ansatte: det er ét af KU's sociale tabuer. De unge kvindelige KU-studerende i de sprøde 20'ere er sårbare; der er store følelser på spil, men ofte også personlig usikkerhed. Jeg var særdeles sårbar, ensom og isoleret i de tidlige 20'ere. De unge kvindelige undergraduate KU-studerende er betroet i de generationen ældre mandlige KU-ansattes varetægt i professionelle lærer-elev relationer, ikke i private seksuelle forhold på tværs af magt og status på KU. Problemet var udbredt på Det Humanistiske Fakultet i 1990'erne, især i de små forskningsfag. Alene Institut for Græsk og Latin – det fhv. Institut for Klassisk Filologi - kunne i 1990'erne, primo 2000'erne præstere to andre forhold i samme kategori med en aldersforskel på én generation. Ingen forhold blev lykkelige. Flere ældre mandlige KU-ansatte holdt i 1990'erne tilsyneladende "elskerinder" blandt de (generationen yngre) kvindelige KU-studerende på de små forskningsfag på Det Humanistiske Fakultet. (Sten Ebbesen er ikke i den kategori).

Den KU-studerende må igennem modstand, mistro og usandhed, men også sladder om motiver for forholdet, social udstødelse og isolation på KU; en ung KU-studerende kan falde i en alvorlig identitetskrise (jeg var 22 år!), sorgen over tabet af en lærer, familie- og livsdrømme, sorgen blev kronisk (for mig depression ca. 1996/1997-2004, svær til livstruende, selvmordstanker i Nederlandene i 1999/2000, i det første arbejdsår af mit nederlandske Ph.d. stipendium ved Groningen Universitet), samt får sit liv og fremtid blokeret. I snævre kredse som små forskningsfag har en sådan personsag store internationale konsekvenser. Først i 2004 vendte evnen til at føle gradvist tilbage og skoven var ikke længere sort og hvid. Det er en indre sindstilstand, der ikke er udadvendt.

PERSONSAG I ARV – I VERDEN

Personsagen er gået i arv til professorens danske mandlige elever i København (SAXO, Græsk og Latin), svenske kvindelige elev-professor i Göteborg (Christina Thörnqvist Thomsen), samt italienske elevkollegaer (Costantino Marmo, Luisa Valente), en britisk

professor i Cambridge (John Marenbon), franske kollegaer i Paris (Irène Rosier) og Genève (Laurent Cesalli), med flere. Sten Ebbesen har selv talt om sagen i de snævre internationale kredse og dermed vendt personer imod mig. Navnlig er det problematisk med Genève (Laurent Cesalli). Lektor Heine Hansen (SAXO, Græsk og Latin) fik omgjort min forinden accepterede deltagelse i et symposium i Genève i 2012, så jeg blev bedt om ikke at deltage. Ligeledes en e-mail fra professor John Marenbon i Cambridge, der henviste til - "rygter fra KU". Jeg taler aldrig om sagen i de internationale kredse. Docent- / undergraduate studerende-forhold er ikke tilladt på mange udenlandske universiteter, flere steder er det helt utænkeligt.

2017: IMMATRIKULERET PÅ SAXO, HISTORIE

Jeg har gode relationer, sågar personlige venner, blandt forskerne på SAXO-instituttet, HISTORIE, samt andetsteds på KU, men naturligvis ikke Græsk og Latin. Professor Sten Ebbesen blev emeritus i 2016, og vi har set hinanden en vel 25-30 gange ved symposier og konferencer i udlandet igennem 2000'erne og 2010'erne. Han hilser aldrig, mens hans mandlige danske elever, der heller ikke hilser, holder øje med mig. I 2017 var jeg efterhånden desperat for at begynde livet forfra, bare tage en ny kandidatuddannelse. Jeg er ressourcestærk, publicerer (pt. 35-40 publikationer) og er det boglige menneske. Jeg er økonomisk selverhvervende, har aldrig været "arbejdsløs" og er uhyre flittig.

I 2017 blev jeg immatrikuleret som KU-studerende ved SAXO, HISTORIE. Min optagelse blev annulleret seks uger senere med henvisning til Sten Ebbesen-sagen 1994-1999 på KU. Det betyder, at KU har 'lænket mig' in perpetuo til Sten Ebbesen-sagen, uden mulighed for at vise, hvad JEG duer til og for at skabe mig en fremtid (et levebrød i en sen alder), for eksamen og videnskabelige forsvar. KU-bureaukratiet har forfulgt mig - fysisk - på Det Humanistiske Fakultet i september 2011, i marts 2017 og i september 2017, som beskrevet i mine skrivelser til Hanne Møller, fhv. HR- og personalechef, Det Humanistiske Fakultet. I besiddelse af et KU-studiekort,¹ samt et personalekort fra Centre under KU (Folkeuniversitetet 2016, hvor jeg organiserede dels en forelæsningsrække og selv forelæste i forårssemesteret 2016, dels en foredragseftermiddag på Universitetsbiblioteket på Søndre Campus i april 2016), blev jeg afhentet midt i undervisningen af AV-medarbejder Jan Heckmann Nielsen og eskorteret ud af KU2 på Søndre Campus. Jeg skrev et memorandum til institutleder Anders Holm Rasmussen, 27. september 2017.

¹ Jeg havde (og har) Id-kort nr. 15-11-488141 ved Centre under KU (Folkeuniversitetet), samt Student nr. 17-07-536866 ved KU. HR- og personalechef Hanne Møller afviste min midlertidige 2016-ansættelse ved Folkeuniversitetet i København: trods Id-kort, Folkeuniversitetets Forårsprogram 2016, s. 31-32 (<https://preben.nl/KU/studieskole2016.pdf>), samt undervisningsaftale for hold 1012. (Folkeuniversitetet havde i 2016 kontor på Søndre Campus). Jeg figurerede længe, uvidende derom, i KU's telefonbog på nettet. HR- og personalechef Hanne Møller fik mit navn slettet af KU's telefonbog, men lod det fotografiske portræt (uden navnet) samt meddelelsen: "Ingen ansættelser fundet på dette sted" tilbage på nettet. Hanne Møller meddelte mig ikke sletningen.

2020: MERE END 100 PERSONER PÅ KU INVOLVERET I EN PERSONFØLSOM PERSONSAG

KU (Kirsten Stenbjerre, Dorrit Wivel, Hanne Møller, med flere) har i dag - 2020 - involveret flere end 100 navngivne uvedkommende personer på KU i en privatsag i 1990'erne, som ingen ved, hvad handler om. Der er flere end 100 forskellige håndskrevne signaturer i sagsakterne på flere tusinde sider - i omtrent alle institutioner, herunder ombudsmanden. Der er i sagsakterne referencer til yderligere personer involveret, og sagen har antaget absurde dimensioner. Den handler om biblioteksadgang, en bibliotekssærordning, som dekanen afviste den KU-studerende i 1994, som rektor tildelte den fhv. KU-studerende i 2004, men som Humanistisk Fakultetssekretariat først effektuerede elleve år (11 år!) senere - i 2015 (2012, efter at Folketingets Ombudsmand havde skrevet til fordel for den fhv. KU-studerende i 2011). Jeg har selv måttet involvere en måske 20-25 personer på Det Kongelige Bibliotek for at få KB til at forstå ordningen. Det er ikke altid, at ordningen virker i praksis, og den koster en masse kamp – TID! - hver eneste gang, jeg beder om – især en mikrofilm. Ventetiden er halve til hele år. Jeg har været lige ved at opgive.

KU-kandidaten kan naturligvis ikke forsvare sin Ph.d. - ved KU.

MIKROFILMSAMLINGEN

Professor Sten Ebbesen har senest afvist mig arbejdsadgang til mikrofilmsamlingen i 2015 (jf. Hanne Møller, fhv. HR- og personalechef, Det Humanistiske Fakultet). Argumentet er det samme som i 1993, at SAXO-instituttets mikrofilmsamling er professor Sten Ebbesens private samling. Jeg er i tvivl om sandhedsværdien af netop det argument. Det Kongelige Bibliotek, Håndskriftafdelingens fhv. chef har orienteret mig. Standardsvaret efter f.eks. et halvt års ventetid var: "udlånt til forskningsprojekt i Göteborg" eller "Sten Ebbesens samling". En bog kan være "for ny til udlån". I maj 2013 var bestillingen "p.t. bortkommet på instituttet". Jeg nævnte for Det Kongelige Biblioteks Indlån, at de to bestilte kataloger nok var på Sten Ebbesens kontor (jf. CIMAGL 2012). I 2013 blev fire-fem bestillinger - af håndskriftkataloger - via Det Kongelige Bibliotek afvist. Enten var de "for nye" eller også var de i "igangværende forskningsprojekter". Bøger kunne altså ikke udlånes kortvarigt fra præsensbiblioteket, trods rektors bibliotekssærordning (2004). Sten Ebbesen har altid modsat sig udlån fra præsensbiblioteket. Så tog jeg flyveren til Statsbiblioteket i Berlin, til London, til Uppsala. Det tog håndskriftafdelingens chef Ivan Boserup mere end ét år - 2011-2012 - at få ordningen oprettet, mens jeg hændervridende peb over min tid, altså at min liv bare gik i en venten. Jeg har i stedet rejst i Europa i 2000'erne og 2010'erne for at konsultere original-håndskrifter på europæiske forskningsbiblioteker, men sådan kan man ikke arbejde. Arbejdet skal være gjort hjemmefra, inden man rejser ud. I ventetiden har jeg arbejdet på en del 'ventetidsprojekter', som begynder at fylde på min publikationsliste (i dag omtrent 35-40 publikationer, inkl. avisartikler og boganmeldelser), men jeg er i mit indre ikke rigtigt 'hjemme', hvor jeg hører til - i mit eget forskningsfag eller i HISTORIE.

LOVGIVNING PÅ KU?

Hvorfor har KU ingen lovgivning / regler om DEKORUM på KU for (seksuelle) forhold mellem KU-ansatte og (generationen yngre) KU-studerende? En lovgivning kan få den KU-ansatte til ekstra omtanke inden handling, forhindre KU-ansattes spontane seksuelt betonedede eller seksuelt motiverede handlinger på KU, samt advare den KU-studerende om, at det her er ikke uden konsekvenser på KU for den KU-studerende. Mange unge kvinder i primo 20'erne lider under lavt selvværd, skam- og skyldfølelse; de bør kunne føle sig 'trygge' i studierne på KU. Seksuelt motiveret opmærksomhed fra (altid ældre mandlige) KU-ansatte er sjældent ønsket af de (generationen yngre, altid kvindelige) KU-studerende.

<I> Hvorfor har KU-ansatte intet ansvar på KU, når KU-ansatte ønsker eller indgår (seksuelle) forhold til (generationen yngre) KU-studerende i afhængighedsforhold til samme KU-ansatte på KU?

<II> Hvorfor hjælper KU ikke en dygtig ressourcestærk KU-studerende - i en social klemme på KU - med et STUDIESKIFT – i tide? For alle parter skyld, også for den KU-ansattes skyld. Det var særdeles vigtigt for mig, grundet UDDANNELSESLOFTET. Jeg er ressourcestærk, så det var i længden blevet til en dobbeltkandidatgrad.

Jeg placerer selv ansvaret, ikke hos den enkelte KU-ansatte, men på KU, der ingen politik har på området, samt ikke advarer de KU-studerende om komplikationerne ved - samt konsekvenserne in perpetuo - af at indgå (seksuelle) forhold på tværs af magt og status på KU. En magtfuld KU-ansats 'små fejltrin' på KU kan forandre eller blokere en magtesløs KU-studerendes liv - in perpetuo. KU synes at lægge ansvaret på den (generationen yngre) KU-studerende. Den (generationen yngre) KU-studerende kan endvidere føle sig presset ind i (seksuelle) forhold, som de enten ikke kan magte eller ikke kan slippe ud af - altid med voldsomme konsekvenser på KU. De KU-studerende har i forvejen nok at kæmpe med på KU. At blive en brik – her en tilfældig brik - i en KU-ansats skilsmisse er ikke på en (generationen yngre) KU-studerendes ønskeliste på KU.

Der er konsekvenser for en KU-studerende på KU, uagtet hvad. KU-studerende vil selv studere og forske, hvorfor den KU-studerende blev immatrikuleret på KU. Denne historie gik for alvor galt i 1993, da en TAP (kontorfuldmægtig, institutsekretær) begyndte at blande sig i andres private forhold, mens såvel den KU-ansatte som den KU-studerende skulle genfinde arbejdsroen på KU, efter en skilsmisse (lærer-elev parret var ikke uenige om den private adresseforandring. Jeg ville ikke skilles (jeg ville i det hele taget ikke skilles, men det måtte jeg acceptere) uden en samtale og en aftale om, at jeg kunne studere i fred på instituttet, samt at min eksamen var beskyttet. Sten Ebbesen afviste samtale.^{vi}

STUDIER OG FORSKNING

Studier og forskning handler i flere universitetsforskningsfag om hjerteblod, ikke om job og økonomi, der er nødvendigt, men underordnet formålet. En dygtig ambitiøs studerende (og en forsker) tæller ikke arbejdstimer, det er 24/7 (*around-the-clock*), men tæller de timer, hvor man ufrivilligt hindres i at studere og forske (biblioteksadgang, herunder til mikrofilm). Timerne kan blive til uger, til mange uger og til år, måske endda til en generation i ventetid, mens livet passerer forbi, forgæves.

Jeg har været på kanten af selvmordet (kollaps 1999/2000, i Nederlandene). Jeg mener ikke, at unge kvindelige KU-studerende bør udsættes for en lignende behandling i fremtiden på KU. KU-ansatte kan endvidere dumpe ind i KU-studerende med religiøse kulturbaggrunde, der ikke harmonerer med "frisindet" – fri sex? - i Danmark, herunder ved danske universiteter. 2020'erne kan næppe blive som 1990'erne, heller ikke på KU, hvor holdningen vel generelt strammer op? Kærlighed på KU – også og især til studier og forskning - er alvor. Ville det være formålstjenstligt med en lovgivning, der kunne beskytte de KU-studerende, men også de KU-ansatte fra spontane handlinger på KU, der altid får voldsomme konsekvenser for de (generationen yngre) KU-studerende?

PRIVATSAG ELLER DISCIPLINÆRSAG 1994–2020, **IN PERPETUO?**

"Dette er en privatsag i fortiden, for én generation siden". Det mener de fleste mennesker, herunder mig selv. Men KU mener, at dette er en disciplinærsag - in perpetuo. Da dette er en disciplinærsag - in perpetuo, skal jeg ikke undlade at anføre Humanistisk Fakultetssekretariats behandling af mig på KU i 2011 og 2017. Jeg skal samtidig gøre opmærksom på, at rektors 2004-biblioteksordning sjældent fungerer i praksis, samt aldrig har gjort det (trods flere hundrede skriftlige rykkere til rektorsekretariatet, Dorrit Wivel, samt trods Ombudsmandens skrivelse i 2011 til fordel for min bibliotekssærordning). Humanistisk Fakultetssekretariat effektuerede den først i 2015.

2011, SEPTEMBER (Skrivelse til Hanne Møller, HR- og personalechef, 22-10-2011).

"Onsdag, 14-9-2011, kl. 15:20 blev jeg antastet af en mig ukendt person. Det var en kvinde i 60'erne, noget lavstammet (max. 165 cm i højden), lidt bred i det, bred om bagen, kort ryg, korte ben, med kort gråhvidt hår og briller. Mødet foregik ikke mange meter fra et dametoilet i bygning 22 på KU (Søndre Campus). Smilende ville jeg åbne døren for hende, da hun kom småløbende, nærmest halsende op ad trapperne. Jeg stod på bagtrappen og var ved at stikke næsen ind til et forelæsningslokale fra bagindgangen i 1. salsplan. Jeg lyttede ved bagdøren på klem. Foredragsholder (Sten Ebbesen) stod i stueplan i 2-plans forelæsningslokalet. Egentligt så hun venlig, måske lidt naiv, lidt kontordameagtig, som de jo ofte ser ud, men også med et underligt triumferende udtryk i ansigtet. Kvinden stod med nogle papirer i hånden, herunder en kopi af min hjemmeside med portrætfoto. Jeg blev noget rystet, at en mig ukendt person stod med mit portræt i hånden. Det første hun

sagde, i en slags opløftet sindsleje, da hun endnu ikke havde nået mig, i splitsekundet før hun stod lige foran mig: "Jeg tænkte det nok, at du var her. Jeg vidste det!". Hun tiltalte mig derefter med sætningen: "Du er Bernadette Preben-Hansen". Jeg trak lidt på det: "Hvad drejer det sig om?". Kvinden udtalte sig derefter alene i samme gentagne kategoriske sætning: "Du er permanent bortvist fra KU". Jeg svarede: "Hvem er De?" Givet er jeg blevet askegrå i ansigtet, følte mig som et anskudt stykke vildt, men ikke desto mindre fattet og iskoldt rolig. Jeg bad kvinden følge mig til dørs (ca. 30 meter), da jeg med korrekt venlighed ønskede et navn samt en kortfattet redegørelse. Naturligvis - hvad ellers - ville jeg vinde tid ved at bede hende om at følge mig til dørs. "Men jeg har jo intet gjort, jeg har jo egentlig aldrig gjort noget" mumlede jeg og sagde i rolig fattet tilstand, at nu måtte KU få den biblioteksordning (2004) effektueret i praksis, at jeg havde ventet forgæves i årevis, ja faktisk i syv år, samt at Ombudsmanden i dag er involveret (2004, 2011), men at der ikke sker noget. Jeg bad forgæves kvinden give mig mit portræt. Det følte personligt intimiderende, at en ukendt kontordame stod med mit portræt i hånden. Kvinden nægtede, fulgte mig ud uden samtale, og pegede rystende og i en ophidset tilstand på fortovet udenfor bygning 22. Kvinden virkede på mig efterhånden noget irrationelt småaggressiv. Triumfen var forduftet. "Du er permanent bortvist fra KU. Det er dér, du hører til!" nærmest småskreg hun efter mig, så enhver tilfældig forbipasserende kunne høre det, og rystende pegende på fortovet. Jeg var rolig, fattet og fulgte uden diskussion kvindens anvisning. Og fandt mig selv stående på fortovet, kl. 15:25, ifølge min mobiltelefons tidsangivelse". Episoden varede således maks. fem minutter.

Jeg gik derefter over til Københavns Universitetsbibliotek på Søndre Campus (fra Emil Holms Kanal til Karen Blixens Plads: vel 70 meter). Jeg samtalte derefter - grædende og rystende (jeg brød sammen og græd efterhånden stærkt) - med en kvindelig medarbejder på biblioteket i tidsrummet 15:30-16:00 (hun meddelte derefter med min tilladelse situationen til Hans Kristian Mikkelsen, leder af Københavns Universitetsbibliotek, Søndre Campus).

2017, MARTS

JAGTEN I KU2'S FORHAL (Skrivelse til Hanne Møller, HR- og personalechef, 16-3-2017).

"Jeg vil bede Dem formå den ældre (c. 165 cm) hvidhårede kvinde med den let plumpe statur og natur, om at undlade at bevæge sig i småløb, handlende og talende med ophidselse, når hun ser mig. Hun er formentlig HK-ansat på Humanistisk Fakultetssekretariat, Søndre Campus. Forskersiden af KU kommer denne kvinde som type ikke nær. Der er noget indædt insisterede i personkarakteren, og der spores et triumferende ansigtsudtryk, når ræven er fanget (til orientering er den 180 cm., bredskuldret, med ryggen ret, lange ben og slank, og næsen i sky).

Kvinden er over årene løbet efter mig ved to skriftligt dokumenterede lejligheder, og jeg har detaljeret redegjort for hendes kommunikationsfacon overfor min person (14-9-2011, min skrivelse af 22-10-2011), hvor kvinden stod med mit portrætfoto i hånden, rystende

og pegende på fortovet udenfor KU, hvæsende: "Det er dér, du hører til!" Vidner vendte sig om for at se, hvad der skete her. Jeg har noteret, at nærliggende dametoiletter blev rekognosceret under jagten.

Det klæder heller ikke Dem - Hanne Møller, HR- og personalechef - at komme hastigt gående til småløbende i denne kvindes hæle, når jagten på min person er indgået på KU, som torsdag den 9-3-2017 i KU2's forhal, kl. 14:15 til 14:25. Jeg så jagten på afstand (fra Academic Books), men det gik først sent - meget senere - op for mig, at det var mig, De jagtede - forgæves. "Nå, hvad sker der her? Hvem leder de nu efter?" tænkte jeg. Desværre medbragte jeg ikke mit digitale kompaktkamera med videofunktion. Dagen efter afsendte De en skrivelse af 10-3-2017 med påskrevet "Q, Kvikbrev". Det var mig, De ledte efter. De skrev i alt ti – 10! – skrivelser indenfor to uger om samme emne.

Jeg er bevidst, at De har kontaktet lektor emeritus Karl Christian Lammers, samt formentlig har organiseret en modtagelseskomite på KU2 foran lokale 12.0.25, i dag torsdag, 16-3-2017, kl. 14:15.

KU, SAXO-FORSKERSIDEN OG MIG. De - Hanne Møller, HR- og personalechef - kan desværre ikke forhindre mig i at kommunikere med forskersiden af KU, hvor jeg er vellidt og har personlige venner blandt de forskningsansatte på SAXO (dog ikke Græsk og Latin), samt andetsteds på KU. Jeg har intet ønske om at kommunikere med bureaukratsiden af KU. Jeg vil dog værdsætte ikke at blive forfulgt i småløb og med ophidsede gemytter eller se ukendte kvindelige personer med mit portrætfoto i hånden (fra Humanistisk Fakultetssekretariat)".

2017, SEPTEMBER

"Jan Heckmann Nielsen, Teknisk Administrativ medarbejder på Søndre Campus, KU (14-9-2017, kl. 12:30, KU2- eskorte, roligt og ordentligt - på min foranledning - under kort gensidig samtale om begrebet "persona non grata". Jan Heckmann Nielsen er min højde (180 cm.), han er kompakt af fysik, styrketrænet, let overvægtig, skaldet og stillede sig noget i positur (en facon blandt en bestemt type ikke-intellektuelle mænd, gerne dørmænd og lignende), da jeg i pausen blev afhentet fra et undervisningslokale på KU2. Stillet overfor min person (gråhåret forskerkvinde i 50'erne, altid i jakke og håret i knude), kan den mandlige posituriscenesættelse synes unødvendig og forekomme let latterlig. Han bad mig følge med. Jeg bad om diskretion (diskretion er en æressag). "Det her gør vi roligt og værdigt; det beder jeg om" sagde jeg. Han sagde: "Du ved, hvad det drejer sig om?" "Ja, det ved jeg", svarede jeg. Han ledsagede mig til den fjerneste KU2-udgang, hvilket gav under hundrede meters samtale.

Vi fik en kort samtale, hvor jeg pointerede, at jeg er bevidst, at jeg er *persona non grata* hos KU-bureaukratiet på Humanistisk Fakultetssekretariat, men på intet tidspunkt har gjort mig skyldig i noget kriminelt, samt at jeg egentlig ikke rigtig forstår sagen. "Hvordan fandt du mig?" spurgte jeg Jan Heckmann. Han svarede ikke, men sagde: "Jeg vil ikke blandes ind i noget. Jeg gør kun, hvad jeg har fået besked på. Du er blevet set. 'De' ringede

og bad mig følge dig til dørs. Jeg vil ikke blandes ind i noget. Det var noget med noget for meget længe siden, andet ved jeg ikke". "Jeg er ikke kriminel" sagde jeg. "Det ved jeg godt" svarede han. "Det er jeg glad for, at du ved" sagde jeg. "Det er vigtigt for mig, at du ved, at jeg ikke er kriminel. Du gør dit arbejde, hvad du har fået besked på, det ved jeg også godt" (Fra: memorandum per e-mail til Anders Holm Rasmussen, 27-9-2017). Én til halvanden time senere sad jeg i møde med professor Poul Villaume, Saxo-instituttet. Mødet (to personer) fandt sted på Universitetsbiblioteket på Søndre Campus. Efter mødet brød jeg sammen.

PRIVATLIVETS UKRÆNKELIGHED PÅ KU?

Hvorfor forfølger Humanistisk Fakultetssekretariat mig - FYSISK - på KU (som i 2011 og i 2017, i alt fire gange) – tredive år efter en forlovelse mellem en højtplaceret videnskabelig KU-ansat og en (generationen yngre) undergraduate KU-studerende?

Hvorfor gælder princippet om privatlivets ukrænkelighed ikke på KU, når parforholdet (en fhv. officiel forlovelse) er mellem en højtplaceret videnskabelig KU-ansat og en (generationen yngre) undergraduate KU-studerende? Man bør vel lade et forelsket par i fred og ikke blande sig i andres private forhold (hverken under forelskelse, forlovelse eller skilsmisse)?

Bernadette Preben-Hansen & Sten Ebbesen, 1990–1991.

"Frem for alt må der ved en afgørende samtale (!) mellem uenige ægtefolk passes på, at der ikke udtales ting, som bliver siddende i hjertet som en brod. I hvert fald ikke før enhver tale om forsoning er opgivet. Og selv da bør de stridende parter aldrig forglemme sig så stærkt, at de ser bort fra hensynet til velanstændighed og takt" (Emma Gad), ikke mindst og især på Københavns Universitet?

mvh, Bernadette Preben-Hansen

AKTINDSIGT: UMIDDELBAR TILGÆNGELIGHED (ca. 1500 sagsakter: 1994-1999, 2000-2020).

KU vil formentlig afvise aktindsigt.

ⁱ Jeg var bange grundet to hændelser i teenagetiden: grov seksuel krænkelse (oral til kvindens kønsdele) – absolut uden samtykke i beruset forsvarsløs tilstand – i baghaven ved studenterfesten i Charlottenlund i 1985 (Vasehøjvej), ved barndomsvenindens fader, f. 1943, fader til fire døtre. Faderen havde trukket mig ud i baghaven, mens hustruen og de fire døtre var inde i huset. Hustruen og veninden forhindrede voldtægt på forsk gæring. Hustruen skreg, gav mig skylden, hvorefter veninden smed sten efter mig. Veninden forstod senere, at handlingen var faderens ansvar, og at jeg var uden skyld. Tanken om min barndomsvenindens fader forbinder jeg endnu med angst, som den nat, hvor jeg løb beruset, grædende og fortvivlet igennem Charlottenlund Skov. Familiefaderen telefonerede efterfølgende og beklagede ikkefuldbyrdsen "nu vi var nået så langt". Han beklagede, at han ikke havde voldttaget mig. Forskrækket lagde jeg telefonen. Jeg tav. Fuldbyrdet episode i gråzonen samme sommer, men nogle uger forinden i 1985 på arbejdsplads i Charlottenlund ved en arbejdsgiver, f. 1938; manden flygtede fra stedet, løb hastigt ned ad trapperne og kørte væk i sin bil (hjem til sin hustru, nygift i 1985). Han efterlod teenageren i fosterstilling på et køkkengulv. Handlingen, der fandt sted på et køkkenbord i køkkenet på arbejdspladsens 1. sal (Dyrehospital ved Femvejen) en sen lørdag eftermiddag i sommeren 1985, varede 2-3 minutter og var pludselig. I 2013 samtalte jeg med den fhv. arbejdsgiver, som jeg godt kunne lide. Vi blev enige om, at der juridisk set ikke var tale om voldtægt (jeg havde ikke sagt nej, men forholdt mig passiv!), men at handlingen var ubetinget forkert. Han skubbede mig pludseligt, men venligt. Han var flygtet, fordi han var blevet bange for sig selv, og han følte, at handlingen (fuldbyrdet samleje) var forkert. "Hormonerne løb af med mig", undskyldte han i 2013. Jeg så - i 1985 - at han var forpint, og jeg har - i 2013 - accepteret undskyldningen. Men for mig var det en (mental) voldtægt: han tog noget af mig, som jeg ikke gav ham og som ikke tilhørte ham, og han gjorde det spontant pludseligt og uventet, og han flygtede. Jeg krøb sammen på køkkengulvet i fosterstilling. Jeg tav. (På en måde sidder jeg - endnu i dag, mentalt - på det køkkengulv). Situationen var mit første møde med den mandlige seksualitet, der forekommer mig 'pludselig, udisciplineret og grænseoverskridende'. ALT var tilsyneladende tilladt i 1980'erne og 1990'erne i "frihedens" navn, og det var netop mænd, f. 1940'erne, unge i 1968, der tænkte sådan i forhold til generationen, f. 1960'erne? Kort efter gik min vægt fra 67 kg. til 51 kg. - på få måneder, 180 cm. høj. Jeg fik anoreksi og genfandt først en normalvægt i 1988.

ⁱⁱ "Det var bare noget, der skete", sagde Sten Ebbesen den 27. december 1989.

ⁱⁱⁱ Gøgeungen eller den onde stedmoder? Den KU-ansatte droppede den KU-studerende fra den ene dag til den anden i december 1991, uden samtale. Den KU-studerende, f. 1967, mistede sin arbejdsro ved at bo sammen med den omtrent jævnaldrende teenagedatter (Marie Delgado Ebbesen, 1972-2018) - i hendes barndomshjem, for tre børn, med hyppige uanmeldte besøg af fhv. hustru (Anni Aggernæs, f. 1950, hustru 1970-1990) - på hendes fhv. adresse. Institutlederen installerede den KU-studerende i børneværrelset, hvilket vendte børnene imod den KU-studerende, samt vidnede om en svær grad af mangel på social intuition og social indsigt. Det var en synd mod alle parter. Marie Delgado Ebbesen mødte mig med en mur af fordomme, og jeg forsøgte at bryde dem ned, ved ikke at være hendes omtrent jævnaldrende stedmoder, men "fars kæreste". Jeg vidste ikke, at Marie Delgado Ebbesen ikke var blevet informeret om min indflytning. Den KU-studerende stak i afmagt KU-institutlederen en lussing i Gentoft i november 1991. KU-institutlederen fremkom med beskyldninger: "Vil du nu have hele huset?" (Sten Ebbesen). "Nej, vi må tale sammen". "Jeg skal ikke bo i børnenes værelse, det er deres værelse!" "Du vil ikke acceptere min familie! Uden den er jeg intet" (Sten Ebbesen). "Det er din familie, der ikke vil acceptere mig!" (Bernadette Preben-Hansen). Den KU-studerende var presset ved modstand imod forlovelsen fra to fronter: 1. den hjemmeboende teenagedatter (Marie Delgado Ebbesen): meget-talende med fordomme om sin omtrent jævnaldrende 'onde stedmoder', der ikke ville have rollen, heller ikke som 'gøgeungen i Gentoft'. 2. institutsekretæren (Hannah Krogh Hansen), der viste fysiske tegn på jalousi. Sten Ebbesen tænkte på sin egen arbejdsro, ikke på min arbejdsro, eller: KU-institutlederen tænkte på sin egen arbejdsro, ikke på den KU-studerendes arbejdsro. Jeg forsøgte forgæves at forklare teenageren, der talte om aldersforskellen (21 år) og opremsede betingelser for min kærlighed til hendes far, at kærligheden ikke stiller betingelser, men angler efter at få lov til at give, at jeg var glad for hendes far med en intens følelse af åndelig samhørighed (studier og forskning), også på afstand, samt at jeg har brug for studie- og forskningstid alene og ikke har behov for konstant selskab. "Jeg glæder mig sådan til vort ægteskab i studier og forskning, Marie". "Far vil kun have et traditionelt ægteskab" svarede Marie Delgado Ebbesen. Jeg var stærkt knyttet til Sten Ebbesen. "Far er gift med instituttet, han bliver aldrig gift med dig" sagde Marie Delgado Ebbesen. "Jeg er gift med Middelalderbiblioteket, Marie". Martha Aggernæs Ebbesen, den intellektuelle datter, accepterede mig derimod på sine venskabelige betingelser, som jeg umiddelbart forstod, og relationen blev god.

Men teenagedatteren (Marie Delgado Ebbesen) kendte mig bedre end jeg kender mig selv: mine ikkefortalte livsdrømme (studier og forskning) og min kærlighed til hendes fader. Dagligt kommenterede hun (1991): "Hvad ser far i dig? Du er jo ikke noget i dig selv. Far bruger dig bare imod mor. Far elsker kun mor. Han kommer aldrig til at holde af dig. Du er et trofæ, du er fars trøstekuld!" "Du kan ikke leve med fars rejser!" (Jeg kom til at rejse, ofte til samme destinationer, symposier, konferencer og forskningsbiblioteker i Europa). "I taler ikke sammen som mor og far". "Du har taget far fra mig!" (Marie Delgado Ebbesen). "Ingen kan tage en far fra en datter, Marie" svarede jeg, meget ked af det. Rollen som potentiel "gøgeunge" var uønsket. Den KU-studerende blev en hjemløs på adressen og fik et problem med selvværdet. Den KU-studerende flygtede ud til rabarberbedet i baghaven, forsøgte at undgå de to af de tre børn; men det blev november, det blev mørkt og det blev koldt. Jeg var i en tilstand af konstant stress på adressen. Marie Delgado Ebbesen var en sød, ikkeintellektuel pige, der som teenager talte konstant, i timevis i hverdagen hver dag; hun tænkte ikke over, hvad hun sagde, men sagde det hun tænkte. Det gjorde ondt på mig, der ikke kan rumme megen tale, men søger bøgerne: studie-, forsknings- og arbejdsro. "Tag det som en oplevelse! Du finder nok en anden, du er ung endnu!" sagde Marie Delgado Ebbesen på trappen, da jeg måtte fraflytte. "Din far er uerstattelig, Marie, også for mig". For en praktiserende katolik er en fuldbyrdet forlovelse ikke en 'oplevelse'. Hvad nu med mit tilhørsforhold til KU? (Sten Ebbesen ville ikke tale med mig). Lussingen var skilsmissegrunden; den udviklede sig til en magtkamp på KU 1994-1999, derefter en kamp med KU, 2000 in perpetuo. KU-institutlederen ville have den KU-studerende ud af KU. Fællesskabet var lærer-elev forholdet. Da jeg blev reduceret til 'kone med ret til repræsentation' (men ikke reproduktion), blev jeg sat udenfor døren (som i Paris i 1991). Læreren bør huske på, at eleven selv vil studere. Med tiden ville jeg gerne selv stifte familie, men: "Hvad skal jeg med flere børn? Tre børn er nok!" (Sten Ebbesen). Jeg var forelsket og blev dybt såret (20. august 1991, en undfangelse, der blev udstødt). Sten Ebbesen sendte mig retur til Regensen (Indre By, København) i december 1991 - uden samtale, med bemærkningen: "For lidt glæde!"

^{iv} Jeg henvendte mig ikke til dekan John Kuhlmann Madsen, når KU-institutleder Sten Ebbesen tiltalte mig som KU-studerende, med forbandelser på KU i 1994. Det var privat, mente jeg, men skrev i dagbogen siden 1989. Institutleder Sten Ebbesen udtalte på KU i 1994: "Jeg har magten til at få dig relegeret!" "Har man hørt en loppe gø?" "Fuser! Gå aldrig tilbage til en fuser!" "Lus!" (Sten Ebbesen). Dekan John Kuhlmann Madsen gav den KU-studerende skylden for ukvemsord, da institutlederen gik til dekanen i 1994.

"Vig fra mig, din Satans kælling!" hvæsende Sten Ebbesen i indgangsdøren til Chiesa di San Cataldo i Palermo den 19. september 2007, i den sene eftermiddag. Jeg tav, men blev ked af det (sønderknust). Mødet i kirken var tilfældigt. At blive forbandet i en kirke er voldsomt for en katolik. Samme aften ved solnedgang sad jeg alene på stranden ved Isola delle Femmine og overvejede at gå i havet, men to tilfældige italienske kvinder passede mig op på stranden, talte med mig og talte mig fra det. De havde set sorgen og ulykken fra afstand.

^v Ordlyden i Dorrit Wivels skrivelse (1999) viste - for én helside tekst - et sprogligt niveau, som Dorrit Wivel ikke evner på skrift. Jeg genkendte ordlyden og søgte derfor aktindsigt. Og dér var en skrivelse fra Sten Ebbesen (1999). Teksten var afskrevet - ord for ord, ordret og sidelangt - uden kildeangivelse. "Det var nemmere", skrev Dorrit Wivel senere. Dorrit Wivel var chefkonsulent i jura ved rektorsekretariatet, KU. ("Skriver I, Karle?" Skriver I nu af igen - på KU? - tænkte jeg).

^{vi} Derimod var det en "umiddelbar lettelse" at fraflytte familiens adresse (Skolevej 20, 2820 Gentofte) med hjemmeboende teenagedatter og hyppige uanmeldte besøg af fhv. hustru. Det kunne jeg ikke magte. Vi malede og tapetserede i sommeren 1991, mens den hjemmeboende teenagedatter var i Grækenland, men ingen var informeret om noget. Teenagedatteren var ikke informeret om min indflytning, og jeg var ikke informeret, at ingen var informeret. Sten Ebbesen smed mig ud i december 1991. Sorgen kom skyllende ind over mig i 1992. Jeg ville ikke skilles, men det var lærer-elev forholdet, der var eksistentielt for mig, ikke familiens adresse. Sorgen blev kronisk. Sten Ebbesen talte med Marie Delgado Ebbesen med teenagefordomme imod forlovelsen, og med Hannah Krogh Hansen med modstand imod forlovelsen, men han talte aldrig med mig, der manglede ord i magtesløsheden. Jeg har selv af denne historie lært, at man skal sige det, man mener og mene det, man siger; at jeg ikke ville skilles, hverken fra Sten Ebbesen, hans familie eller fra Institut for Græsk og Latinsk Middelalderfilologi, især ikke fra SAXO-biblioteket, samt at denne historie for mig har været en apokalypse. "Kærligheden er alvor, Marie, også for mig", sagde jeg en dag stille til Marie Delgado Ebbesen, der intet hørte. Jeg havde i forlovelsen glædet mig til tosomheden (forberedt på, at accepten fra Sten Ebbesens familie ville tage lang tid); men jeg er blevet forskrækket over, hvor ensom ensomheden var i tabet, men ikke mindst, at jeg som KU-studerende blev genstand for en så voldsom og permanent fysisk og psykisk forfølgelse på Københavns Universitet (Hannah Krogh Hansen, Kirsten Stenbjerre, Dorrit Wivel, Hanne Møller, med mange flere).

Marie Delgado Ebbesen døde (cancer) den 11. oktober 2018. Jeg blev stærkt påvirket (jeg kunne godt lide Marie Delgado Ebbesen, men magter ikke konstant-snak) og blev atter bange for Sten Ebbesen, så voldsomt, at jeg blev – også på Costantino Marmos anbefaling - hjemme fra min accepterede deltagelse i symposiet i Parma i december 2018: [2nd Parma Workshop on Medieval Logic and Metaphysics](#). Jeg blev accepteret som tilhører i: [Fallaciae & Sophismata: State of the Art](#), i Lille, den 17. september 2019, men blev klogelig hjemme. Mine egne venner skal være til stede ved sociale begivenheder, for begivenheden skal bygge mit liv op, ikke nedbryde det. Det er en forfærdelig ulykkelig situation, KU har fastfrosset to personer i.